

Hensyn til hvilke der var Spørgsmaal om at anvende disse høie Straffe, stode saaledes, at det ikke var let at sondre de Tilfælde, hvor der var Grund til ubetinget at anvende Livsstraf, fra dem, hvor den næsthøieste Straf, Tugthusarbejde paa Livstid, burde komme til Anvendelse; Valget overlodes derfor Domstolene efter det enkelte Tilfældes Bestaafenhed. Der er et andet Punkt i det ærede Medlems Foredrag, imod hvilket jeg ligeledes maa gjøre Indsigelse, fordi det ærede Medlem ved at udtale sig imod, hvad jeg ved første Behandling havde sagt, kom til at stille Sagen anderledes, end jeg dengang havde stillet den. Det kunde ikke falde mig ind, naar vi første Gang behandle en heel ny Straffelov, da ubetinget og uden Videre i Almindelighed at lægge sær Vægt paa den gjældende Straffelovgivning som Motiv til ikke at vedtage en ny Bestemmelse; thi vi vide jo, at der da er Spørgsmaal om saa gennemgribende Forandringer, at der ikke kan være Tale om, i hvert enkelt Tilfælde at tage noget afgjørende Hensyn til den bestaaende Straffelovgivnings Bestemmelser. Det ærede Medlem kan dog ikke troe, at jeg f. Ex. fra de mange barbariske Straffe i den gjældende Ret vilde hente en Grund til at bibeholde en saadan Straf. Men det ærede Medlem sprang det over, som jeg sidst fremhævede, og som jeg endnu troer er rigtigt; han sprang det over, som var Pointen. Naar der ved en Lov, som begge Afdelinger af Repræsentationen ønskede at gennemføre, var en Meningsforskjel mellem de to Thing, hvor skulde man da — spurgte jeg — ved Udværelsen af disse Menigheder finde en Rettefærdighed, som ikke havde en reen individuel Karakter og ikke blot beroede paa enkelte Medlemmers Skjøn, men som stillede sig frem som et Middel, hvorved man kunde komme bort fra den Slags Overenskomster, der ellers saa ofte komme frem, og som blot beroer paa en Prutten? Her troede jeg da at burde henstille til Thinget, om det ikke var et Moment, der for tjente at komme i alvorlig Betragtning, om ikke den Deel af Repræsentationen snarest burde give efter, som havde fjernet sig længst fra den gjældende Ret. Det ærede Medlem vil altsaa see, at han i sine Uttringer virkelig oversprang det, der var det Afgjørende. Jeg troer nu til-

lige, at den egenlige Pointe ogsaa blev oversprungen paa andre Punkter i hans Foredrag. Jeg tænker her navnlig paa hans Uttring om Forholdet imellem Benaadningsrettens altså hyppige Anvendelse og den almindelige Straffelovretspleie. Hvad han sagde om Benaadningsrettens Mislighed, naar den skulde anvendes; — han sagde maanedlig, jeg troer, at han gjerne kunde have sagt, hvergang der holdtes Statsraad — ere jo Alle enige om, og det har jo været et af Hovedmotivene til at ønske denne Lov gennemført. Men hvad der er rigtigt ligeoverfor den gjældende Ret, bliver det rigtigt, naar vi skarpt tage det Forhold for Die, hvorom der nu her alene er Spørgsmaal, og hvorpaa han vilde anvende det? Nu er der jo alene Spørgsmaal om disse tre enkelte Paragrapher, med Hensyn til hvilke det ærede Medlem har stillet Forslag til en Forandring. Blandt dem er der jo atter to Paragrapher, med Hensyn til hvilke vi dog haabe at kunne gaae ud fra den Forudsætning, at de ikke vilde komme til Anvendelse. Altsaa er der egentlig kun en eneste Paragraph tilbage, nemlig Mordparagrafen, hvilken jo desværre nogle Gange om Aaret pleier at komme til Anvendelse. Men atter her maa vi dog indskrænke Betragtningen noget, nemlig til de enkelte Undtagelsestilfælde, hvor der er saa stærkt formildende Omstændigheder tilstede, at man antager, at det er urigtigt at anvende Livsstraf. Naar vi saaledes begrænse dette praktiske Spørgsmaal om Benaadningsrettens Anvendelse; da kan man sandelig ikke sige, at det skulde sætte Domstolene i et falsk Forhold, at der 1, 2 eller 3 Gange om Aaret bliver Tale om Benaadning af en Forbryder, der ved Høiesteretsdom er dømt til at miste Livet. Jeg veed meget godt, hvor let man under Forhandlingerne kommer til at paa staae for Meget, naar man ikke skarpt holder sig til det, hvorom der er Spørgsmaal, og der er ofte noget Stuffende deri, — saalænge dette Stuffende ikke er paavist. Den almindelige Betragtning om Benaadningsrettens Mislighed blev saaledes af det ærede Medlem ændret paa selve de Paragrapher, med hvilke vi i dette Dieblif havde at gjøre; men begrænse vi den til et Par enkelte Tilfælde aarligt, falder dog aabenbart hele denne Argumentation bort. Det